

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 27., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 4. julija 1948.

PREMIŠLJEVANJE ZA PRVO SOBOTO

"Ki je tebe, Devica, v nebesa vzel."

1. Jezus pri grobu svoje matere.

Odrešenikova mati mirno izdihne v Janezovi hiši, v rokah apostolov, od katerih sprejme naročilo za nebesa. Grob sprejme mrtvo truplo brezmadežne Device: Ta grob je kot skrivnostna zibelka, ki jo bo kmalu obiskal početnik življenja.

Mlada Cerkev joka ob grobu svoje drage Matere. Zakasneli učenec jo je hotel še enkrat videti in poljubiti roko, ki je božala Odrešenika sveta. Namesto trupla so našli le rože in dišeče lilije, simbol Marijinih popolnosti.

Čudež se je zgodil v temi in molku. Z nebesnih višav je gledal Jezus na to telo, ki je bilo tabernakelj njegove svete človeške narave in si je ponovil prerokove besede: "Svojemu svetomu ne boš pustil gledati trohnobe" (Ps 15). Ne boš pustil, da bi tvoja sveta Matiokusila trohnobo. Božji Sin jo je prebudil s sladkimi besedami: "Vsa lepa si, prijateljica moja, in madeža ni na tebi... Vstani!"

Marija ni mogla ne vstati in tudi ne iti v nebo z lastno močjo. Stvarnik življenja jo je prešinil s svojo vsemogočno močjo in ji dal v službo angele, ki so jo odnesli v nebeško domovino.

2. Postava smrti in Marija.

a) Smrt je prišla po grehu na svet, a Marija je bila izvzeta od vsakega greha. Ker je bila spočeta v milosti, se zdi, da je imela pravico do nesmrtnosti.

Kar Bog stori, vse prav stori. Smrt res ni imela nobene pravice nad Marijo, prav nič več kot nad njenim Sinom. Kristus se je daroval in je umrl, ker je tako hotel. Marija se je po zgledu svojega Sina žrtvovala in je umrla, ker je to hotela.

b) Od dneva vnebohoda je Marijo mučilo hrepenenje, da bi bila združena s svojim Sinom. Njeno dolgo izgnanstvo je bilo eno samo koprnenje ljubezni. Ona noče zapustiti sveta zaradi sebe, kjer še ljubi te, ki jih ji je Jezus zaupal. Ve, da je v nebesih mogoče Boga bolj spoznati, bolj ljubiti, bolj slaviti. Zaradi tega se njena duša z zadnjim naporom sama oltrga od telesa. Noben navaden vzrok, kakršni odločajo pri nas, ni mogel pretrgati vezi med čisto dušo in telesom te čudovite Device. Sama se je predala smrti, ker se je smrt ni hotela dotakniti.

3. Mi pri grobu svoje nebeške Matere.

a) Ubogi grešniki smo, ne moremo upati, da bi imela smrt tako spoštovanje pred nami. Vsak trenutek neusmiljeno slabi našo šibko nara-

vo in ji trga življenje. Podvreči se ji moramo, radi ali neradi.

b) Nimamo več te predpravice, da ne bi strohneli. Kot ubogi Adamovi otroci, smo že prvi hip življenja omadeževani z izvirnim grehom, nezvesti milosti prerodenja, smo po odpuščanju tisočkrat znova grešili. Tako smo odprli smrti vsa vrata. Smrt je prišla z grehom in zapisala na naše meso strašno besedo: trohnoba.

Vendar tak strah ni upravičen zaradi te minljivosti. Ljudje nas zaman iščejo, toda vsevidno božje oko spremlja, skozi naravo skrivnostno romanje tega, kar je bilo nekdanj našo telo. Ko bo svet končal svoj tek, bo začetnik življenja obiskal kraljestvo mrtvih in bo z glasom gospodarja dejal vsaki izmed prvin, ki so sestavljale človeška telesa: "Pridi!" Kostje se bodo tedaj znova združile in sklenile, da jih bo meso spet pokrilo. Vsi bomo vstali (1 Kor 15).

Vsi bomo sicer vstali, ne bomo pa vsi spremenjeni (1 Kor 15, 51). Pevličani bomo ali ponižani. Ta razlika zavisi od našega življenja. - Na to resnico naj bi naš duh bolj mislil takrat, ko prsti romajo po jagodah rožnega venca in ustnice izgovarjajo besede: "ki je tebe, Devica, v nebesa vzel".

c) Kvišku srca! To je klic Marije, ko jo angeli nesejo v nebesa. Varujte se stvari, ki vaša srca navežejo nase in odtrgavajo od nebes.

Najmanjše stvari nas očarajo in zapeljejo. Naša domišljija še povečava stvari in jih zavija v lažljivo lepoto, kot da že same niso dosti mikavne, da bi nas začarale. In skoraj nas ima, da bi ostali pri njih, kakor da smo že prišli do končnega cilja.

Ustavljamo se pri teh čustvih. Prepuščamo se, da nas uspravajo prevare sveta. Bog pa videč, da imamo dovolj, ne bo prišel da-
jat nam še sebe. In to je lahko usodno.

KRALJICA BEGUNCEV

Marija, domove smo mi zapustili,
imetje v begunstvu smo vse izgubili,
v tujini brez doma in praznih smo rek,
usmili, Marija, se svojih otrok!

Ne moremo, Mati, ti drugega dati
v tujini ti zvesti želimo ostati,
Marija, ti upanje, naše življenje,
v dar sprejmi bridkosti in naše trpljenje.

Slovenskih beguncev Gospa in Kraljica,
nesrečnih in žalostnih src Tolažnica,
edino zavetje srce nam je tvoje,
Brezmadežna, sprejmi vse v varstvo nas svoje!

Usmili, Marija, se naše mladine,
bogastvo in upanje je domovine,
v nevarnosti strašni ji bodi zavetje,
nedolžnosti, čistosti varuj ji cvetje!

Bodočnost izročamo tebi, Kraljica,
na morju vihnem nam bodi vodnica,
da tudi v tujini te bomo ljubili,
domov se pošteni in verni vrnili.

Ves narod te v stiski, Kraljica, pozdravlja
in prošnjo: "Marija, pomagaj!" ponavlja.
Naj loči naš tisoč meja in bregov,
nas družil, Marija, bo tvoj blagoslov!

SVETA BRATA

V ponedeljek, oziroma tu v celovški škofiji v sredo, bomo praznovali god sv. bratov Cirila in Metoda. Ne bom ponavljal njih življenjske zgodbe, saj mora biti vsakemu vernemu Slovencu znana. Samo v nekaj važnih resnic za sedanjost se poglobimo ob njih godu.

1.) Ljubezen do našega in do vseh bratskih slovanskih narodov. Pustimo ob strani ali sta bila vsaj po materi Slovana, ali ne. Dejstvo je, da sta znala slovansko govorico in sta jo ljubila. Dejstvo je, da sta slovanske narode vzljubila z vso dušo in se vsa predsla v njih službo. Prišla sta med poganske Slovane. Prav gotovo je, da nista našla povsod odprtih rok in src. Bog ve, kolike ponižanj in preganjanj sta bila deležna tudi od poganskih Slovanov, čeprav zgodovina o tem ne poroča, saj je to delež vsakega misijonarja. Pa ju vse to ni potrla, ne odvrnilo. Te ljubezni bi se morali učiti od njih. V nas ne sme skaliti seme zagrenjenosti in sovraštva do tistih bratov, ki so danes moderni pagani, ampak prav za te mora biti naše delo, naše žrtve in molitve v največjem razmahu in gorečnosti. Kdo se bo zavzel zanje in za njih duhovno revščino, če ne mi, njih bratje po krvi in jeziku?

2.) Hoja za božjim klicem. Najbolj častne, vplivne in bogate službe so bile pred njima, pa sta pustila vse in šla tja, kamor ju je klicala božja volja, daleč v tujino. Najprej med Kazare na Krimu. Ko bi lahko začela uživati sadove svojega misijona, ju je Bog poklical naprej, še dalje na Moravsko in spet sta morala začeti od kraja. Tudi v tem, naj nam bosta svetel vzor. Če nas je Bog izbral iz naroda, poslal ven iz domovine v tujino, se ponižno božjemu klicu in božji volji uklonimo. Spolnimo radi božje načrte, ki jih ima Bog z nami in ponosimo zgled žive in močne vere v današnji poganski svet. Bodimo voljni misijonarji božji.

3.) Zvestoba pravi Cerkvi in poslušnost njenemu vodstvu. Prav tedaj je nastal na Grškem razkol. Vzhod je odpadel od papeža in prave Cerkve. S kakšno častjo bi sprejeli Cirila in Metoda v Grčiji in kakšne visoke cerkvene službe bi jima dali, če bi hotela postati odpadnika. Pa sta ostala zvesta. Poslušna papežu sta romala v Rim na poročilo in zagovor svojega dela. Tam je sv. Ciril umrl, Metod pa se je vrnil na trnjevo pot misijonarja nazaj na Moravsko. Koliko vab in zmot in razkolov nas bo vabilo na našem romanju po tujini proč od Boga in Cerkve, sami ne vemo. V vseh mogočih oblikah bodo prišle vabe. Na izbiro bo trnjeva in boleča pot odpevedi in gladka pot veseljaškega uživanja. Tudi tedaj naj nam svetita s svetlim zgledom sv. brata skozi naše življenje.

4.) Še ob eni misli se ustavimo ob godu teh sv. bratov. Luč prave vere sta prižgala Slovanom. Danes je ta luč izpostavljena silam peklenških viharjev. Prav gotovo sta v nebesih ljubeča priprošnjika narodov, katerim sta prinesla vero. Prosimo ju z vso trdno vero, zaupanjem in vztrajno gorečnostjo, naj to vero našemu narodu in vsem bratskim narodom ohranita. Naj njiju mogočna priprošnja moč satanovo, ki se je razbesnela, kmalu stre, da bo vera, ki sta jo prinesla, v novi moči in svežosti zaživela, vzcvetela in obrodila sad. In še eno: Zvesta sta ostala Cerkvi, naj tudi ločenim vzhodnim kristjanom posredujeta pri Bogu, da kmalu pridejo nazaj k pravi čredi Kristusovi v pravo Cerkev.

KATOLIŠKI MISIJONI

DA IN NE . . . IZ BENGALSKEGA MISIJONA.

Mnogokrat se sliši ugovor: Čemu hoditi v misijone in jih podpirati, saj je doma dosti dela: so duše, ki jih je treba sprebrniti; so reveži, ki jim je treba pomagati; sploh vsakovrstna duhovna in telesna dela usmiljenja lahko vršite in do kraja lahko izčrpate svojo ljubezen do Boga in do duš.

Prav ima ta človek. Če gre samo za to, da izkazujemo svojo ljubezen do ljudi, jo lahko izkazujemo prav tako tudi pri nas kakor drugod in najprej smo jo dolžni izkazovati doma. Torej ne v misijone, proč z misijonskim delom?

Nikakor. Saj ne gre za to. Gotovo pri misijonskem delu igra važno vlogo ljubezen in treba je, imeti jo v podvojeni meri, kajti misijoni so daleč od nas in njih potreb ne vidimo, kot dan na dan vidimo potrebe okoli sebe. Zato se lahko zgodi, da je naša ljubezen premajhna. A gre za nekaj drugega. Nasprotniki bi nam radi spodbili našo gorečnost. In lahko bi jo s tem, češ, kaj hodiš tja de = lat, kar lahko vršiš doma.

To pa ne drži. Kajti doma ne moremo nikdar vršiti tega, kar se dogaja v misijonih. Doma je Cerkev že dograjena, so domači duhovniki, domači škofje, so cerkve in vse potrebne ustanove, tako da je vsakemu Slovencu znano, da je sredi nas prava Kristusova Cerkev in se vsak lahko v njej zveliča, če je le dobre volje! - V misijonih pa tega ni. Tam ni Cerkev in kljub najboljši volji tisoči in milijoni poganov ne morejo postati njeni člani, ker je ne poznajo. Zato ugovor nasprotnikov ne drži in zadeve v prazno. Misijonarji bi ostali doma, če bi šlo za isto stvar, a gre za nekaj drugega, kar je trenutno še važnejše. Naj naši ljudje Cerkev poslušajo, pa bodo lahko vsi zveličani. Pogani je pa ne morejo poslušati, ker je ni in je ne poznajo. In če kaj, se mora najprej izvršiti ta Kristusov načrt, da bo Cerkev obstojala povsod.

/Nadaljevanje in konec pisma misijonarja p. Demšar Lojzeta/
BOLEZEN O. SEDEJA.

V velikem tednu 1945. sem dobil sporočilo, da je o. Sedej v Kharriju hudo bolan. Takoj sem se odpeljal s kolesom tja. A kako naj spravim bolnika v Kalkuto? Hitro naprežem svojega "konjička" in odbrzim v Kalkuto. Že drugi dan so potem od tam prišli p. superior, brat Vidmar in zdravnik z ameriškim avtom ter odpeljali bolnika v Kalkuto. Jaz sem ostal za veliki teden v Kharriju, p. Gabrič, hrvaški misijonar, pa je v Morapaju pomagal p. Vizjaku. V septembru je p. Sedej spet zbolel za tyfoidom; silno oslabelega smo spet spravili v Kalkuto. Mene pa so predstojniki poslali malo na odmor. Z nekim belgijskim bogoslovcem sem s kolesom prevozil ves Rancijski misijon od Namirpurja, kjer je bila prva postaja o. Mesa-riča, mimo Jaspurja v Ranči; prevozil sem okrog 800 km. V enem mesecu sva obiskala 25 misijonskih postaj. Ker tankaj = šnje misijonarje vse poznam, me je ta izlet prav zelo razvedril. Obenem sem se pa pri teh izkušenih misijonarjih marsičesa naučil.

V SATKIRI.

Po tem odmoru so me predstojniki poslali v Saktiro. Tu sem neobhodno potreboval novo kolo in sem v ta namen začel prositi znanca za pomoč. Sedanja rektor v Darjelingu, sošolec iz Kurseonga, mi je takoj poslal 200 rupij in kupil sem si prav dobrega "konjička". Rektor kolegija sv. Frančiška v Kalkuti pa mi je obljubil, da mi bo oskrbel še enega, kakor

Zato misijonsko delo ne more biti ovrženo s takimi razlogi. Ker smo pa postavili na pravi temelj, zato stoji tako trdno, da ga nam ne more spodbiti noben ugovor.

Ce se komu zdi škoda misijonarjev in moči, mu lahko mirno povem tole. Ko bo misijonsko delo dovršeno in bo Cerkev povsod zakoreninjena, potem bodo lahko naši misijonarji prišli nazaj in bodo spreobračali poganke Slovence, kakor bodo kitajski duhovniki spreobračali poganske Kitajce. Dokler pa ta cilj ni dosežen, ni mogoče najti nobenega upravičenega razloga, da bi odvrčal misijonarje, da bi ne zapustili domovine, ali vernike, da bi s svojimi molitvami in žrtvami ter gmotnimi sredstvi ne pomagali pri tem tako nujnem in važnem delu.

/Nadaljevanje/.

- - - - -

DR. JANEŽ JE ODŠEL . . .

/Naslednje povzemamo iz pisma g. L. Lenčka C.M., ki nam ga je pisal 12. tega meseca iz Argentine./

...Odhod dr. Janeža v misijone je bil velik misijonski praznik. Slovo je bilo nad vse prisrčno, dasi povsem preprosto. Pet govorčkov je bilo: Jaz sem nekaj povedal o pomenu misijonskega zdravnika in o tem, kako je prišlo do prvega slovenskega misijonskega zdravnika; predsednik "Društva Slovencev" g. Miloš Stare se je v govoru poslovil v imenu vse slovenske begunske skupnosti v Argentini, g. Anton Orehar je govoril v imenu dušnega pastirstva, gđc. Majerjeva Mariča pa mu je spregovorila in izročila prekrasen šopek v imenu slovenskih deklet. Nato je spregovoril še dr. Janež sam, nakar smo mu blagoslovili in izročili misijonski križ ter zapeli zahvalno pesem. Vsi navzoči so bili prevzeti od veličine tega slavlja in prepričani sem, da je bil učinek večj kot bi ga dosegli s še tako mogočno misijonsko akademijo... Ob tej priliki smo prvič vrgli med ljudi "kato-liške misijone", ki so bili z velikim veseljem sprejeti, zlasti, ker v njih tudi o dr. Janežu piše. Naslednje popoldne 24. maja se je skupina Slovencev poslovila od njega še na ladji, ki ga je potem odpeljala mimo Afrike in Evrope v Azijo, v Šanghaj, kamor pride pa šele po dveh mesecih vožnje. Iz Šanghaja bo pa kmalu v Kunmingu in nato v Caotungu. Priporočam v molitev vsem potovanje in prve korake slovenskega misijonskega zdravnika, kateremu naj bi jih sledilo še več in več...

O KAKO DOBRO MU JE, KAKO V MIRU ŽIVI, KDOR GOVORI O DRUGIH, NE VERJAME VSEGA BREZ RAZLIKE, KDOR GOVORI NE RAZNAŽA HITRO DALJE, KDOR SE MALOKOMU RAZKRIJE IN TEBE, KI V SRCE GLEDAŠ, VEDNO IČE; KAKO DOBRO MU JE, KDOR BESEDE NE OBRACA PO VSAKEM VETRU, AMPAK URAVNAVA VSE NOTRANJE IN ZUNANJE RECI PO TVOJI VOLJI.

AKO HOČEŠ VARNO OHRANITI NEBEŽKO MILOST, SE IZOGIBAJ LJUDI. NE ŽELI, DA BI TE OBCUDOVALI IN LJEJ HREPENENJE MARLJIVO LE PO TEM, KAR ŽIVLJENJE BOLJŠA IN MNOŽI GORECNOST. (Hoja za Kristusom).

hitro ga bom potreboval. Provincijalka loretskih sester pa mi je poklonila popolno mašino opremo, ki mi zelo prav pride. Silno sem vzljubil misijon v Saktiri, čeprav je težji kakor v Morapaju ali Raghapurju. Ali smem računati tudi na molitveno pomoč slovenskih beguncev?

TUDI TU VABILO...

Še eno vprašanje. Ali nam bo prišlo na pomoč še kaj novih misijonarjev? Krvavo bi jih potrebovali. Mnogi zdaj ne vedo, kam bi šli po svetu. Kar k nam naj pridejo. Premisli, dragi bralec teh vrstic, da te je Bog morda zato poslal iz domovine, da bi laže našel pot v naš bengalski misijon... /Konec/.

GOSPODOVO SRCE ŽALUJE

Gospodovo Srce žaluje,
tolažbe naše si želi,
vsak dan za duše se žrtvuje,
ljubezen svojo nam deli.

Z bodečim trnjem je ovito
in prebodeno s sulico,
ljudem nesrečnim je odkrito,
da v njem pomoč zajemajo.

Nad njim se sveti križ dviguje,
ki o ljubezni govori,
veselo vest nam oznanjuje,
da smo s krvjo odrešeni.

Do skrajnosti nas je ljubilo
odrešenikovo Srce,
da milost nam je zaslužilo,
odvzelo grešne nam dolge.

Zaklade siplje nam ljubezni,
tolažbo in pomoč deli,
ozdravlja dušne nas boleznj,
napaja v svoji milosti.

Ljudje pa to Srce presveto
brezsrčno z grehi žalimo,
meč nehvaležnosti z besedo
in deli vanj zasajamo.

Z ljubeznijo mu zadoščujmo,
hvaležno tolažimo ga,
žalitve strašne objokujmo,
rešujmo grešnike pekla.

Ljubezni in sočutja prosi,
Marija, božje nas Srce,
ti cvetja mu ljubezni trosi,
za naše zadoščuj dolge!

NAŠE POSLANSTVO V TUJINI

(Nadaljevanje)

Je pa še ena nevarnost, ki izvirja iz slovenskega značaja. Kdor se uveljavi v svetu, se prerad odtrga od domovine. To je po Alešu Ušeničniku glavna napaka Slovencev: dokler so doma, so zvesti veri in narodu, čim gredo v tujino, se ohladi za vero in za narod.

Zato: čim večji zagon v svet, tem globlje korenine v vero in slovenstvo!!!

Najprej korenine v vero!

V svetu gléjmo na vse skozi očala vere! Vse ocenjujmo, vse presoajamo, mislimo, delajmo in živimo po veri in iz vere. To bo tista trdna podlaga, tisti granit, na katerem bomo stali, da ne bomo samo obstali, ampak tudi napredovali.

Nato korenine v slovenstvo!

Kako je potrebno, da so nam naša slovenska katoliška izročila danes blizu, da čutimo njihove ohranjevalce in njihove vrednosti. Naj nam zazveni Krekov klic "Danica" ob desetletnici: Po dekadah tvoje ga življenja, o Danica, se to merila zgodovina slovenskemu narodu!

Kaj bo pomenila slovenstvu dekada emigracije, ki se odpira pred nami?! Na kakšno delo za slovenstvo smo pripravljene? Ali bomo dokazali pred zgodovino, da smo "seme izkrvavelega naroda"? Rod, ki bdi nad svojim ljudstvom in mu neutrudno gladi bodočnost, ali pa bo morala zgodovina dati prav komunistom, ki nas označujejo kot izvržek, izpljunek, ki ga je revolucija vrgla čez mejo?

Mislimo mnogo na naše voditelje od Jerana in Edbina Toste naprej, mislimo na trdoživega Jeriča, na Kljuna, na prelata Kalana, glóbokega in modrega, ki ga nismo Slovenci imeli ne preje, ne pozneje, mislimo na "vladarja" Sušteršiča, na njegove zveze po svetu, ugled, mojstra v parlamentu in dvoru, mislimo na Mahniča, na slovensko katoliške shode, na Kranjski deželni zbor, na genijalnega Lampeta, na njegovo dalekovidno industrijsko politiko, ki žal ni imela nadaljevalcev, mislimo na dr. J.E. Kreka, na njegove šentjoške tečaje, na njegove številne učence, na SLS, na majniško deklaracijo, na dr. Korošca,

na orlovstvo, na našo strokovno organizacijo, na naše časopisje, na tiskovna podjetja, na naše združništvo, na našega organizatorja mladega katoliškega gibanja prof. Ernesta Tomca. Mislimo na žrtve, na upe vseh ljudi, ki so delali za našo slovensko skupnost, mislimo na dobra dela, na uspehe, na napake, ki so se vršile, ko je rastlo in se oblikovalo naše katoliško gibanje! Naj nam bo draga vsa množina drobnih anekdot in spominov o tej naši preteklosti!

Držimo na skupnost, delajmo hnanjo, prispevajmo zanjo, ne pričakujmo pa ničesar od nje! Kdor ne razume, da je slajše dajati kot jemati, ta ni za med nas!

Bratje! Na vse to mislimo sedaj, ko se pripravljamo na odhod po svetu, mislimo sedaj, ko se poslavljamo. Mislimo na to ves čas naše emigracije. Mislimo na to tudi takrat, ko bo prišla zopet nova pomlad svobode v našo drago domovino.

(Dalje prihodnjič).

SMRTI = OBLETNICA

Smrt med begunsko duhovščino.

Na hitro je odtrgala življenje g. župnika Janeza Krušiča. Z nezlomljivim pogumom in vztrajnostjo je vodil še v tujini duše izročeni mu nedomačinov k Bogu.

25. maja se je rodil v Mengšu. Po dovršeni gimnaziji v Ljubljani je stopil v mariborsko bogoslovje in julija meseca 1. 1915. zapel novo mašo v Mengšu. Potem je služboval v Solčavi in Slov. Gradcu, odkoder je šel 1. 1916. za vojnega kurata in tam ostal do konca vojne. Po vojni se je vrnil v Slovenjo gradec. Služboval je potem še na Bizeljskem, pri Sv. Petru pod Sv. Gorami, v Št. Pavlu in končno kot župnik v Št. Ožboltu. Od tu so ga vzeli Nemci in zaprli v Mariboru, od koder je bil pregnan na Hrvaško. Od tam je prišel v Ljubljano in čakal miru v Šlajmarjevem domu. Mesto miru pa je moral v novo pregnanstvo v tujino, ki mu je dala zadnji dom. Umrl je 21. junija v Celovcu in bil 23. junija pokopan v Spittalu.

V begunstvu je pastiroval v Amlachu pri Tristachu in v St. Johann im Walde. Solze vernih Tirolcev, ki jim je postal vse, so tekle, ko so zvedeli, da ga je tako nenadno odpoklical Bog.

Bog naj mu da po tako hudo trnjevi življenjski poti in delu počitek in plačilo. Bratoma in nečakinjam, ki žive med nami v begunstvu pa naše iskreno sožalje ob nenadni boleči izgubi.

Smrt v domovini.

V Polhovem Gradcu je umrl g. župnik, svetnik Ivan Štrukelj v soboto 26. junija v 79. letu starosti in bil pokopan na praznik sv. Petra in Pavla. Študiral je v Alojzijevišču, kjer se je udeleževal pri "Domačih vajah". V Bogoslovju je pisal v časopis "Pomladanski glas" in pozneje tudi v "Dom in svet". Novo mašo je pel v l. 1894. Kot kaplan je služboval na Krki in v Šmartinu pri Litiji. Potem je bil župni upravitelj in župnik v Tuhinju in končno župnik v Polhovem Gradcu dolga leta.

Oba gospoda priporočamo vsem v molitev, zlasti tistim, ki so ju poznali in med katerimi sta delovala.

- - - - -

Pred enim letom ....

Za prvo nedeljo v juliju lanskega leta je "Bogoljub v tujini" v sedanji obliki in pod sedanjim naslovom prvič izšel. Tudi za to obletnico bodimo Bogu hvaležni, saj je bil list že večkrat v nevarnosti, kakor toliko drugih, ki so morali prenehati. Ob tej priliki omenjamo,

da sedaj stisko za papir ni več in zato list ponudite tudi takim, ki ga še nimajo in povejte jim, pri katerem poverjeniku ga lahko dobe.

Z A T I S T E , K I S O S E Ž E I Z S E L I L I .

Naši ljudje, ki so že onstran morij, se še vedno čutijo tesno povezane z nami in nestrpno pričakujejo poročil od nas. Ker pa jim posamezniki ne utegnemo veliko pisati, bo začela pisarna g. delegata izdajati za nje poseben list z naslovom "Domači glasovi", ki bo izhajal štirinajstdnevno ter prinašal vesti iz domovine in iz življenja slovenskih beguncev v Avstriji.

Kdor bi želel za sorodnike ali znance list naročiti, lahko to stori v pisarni g. delegata v bar. 18/21 od ponedeljka, 5. t. m. naprej.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Poglejva sedaj še drugo stran, da bova tudi to položila na drugo stran tehtnice svetega Mihaela. Izbrala ali vsaj mislila za do slej na drugo pot pevskega udejstvovanja, kot učiteljica petja in morda tudi pevovodkinja redovniškega pevskega zbora. Tudi to je pot umetnosti. To kar znaš sama, bi učila druge. In to znaš. Dokazala si s našim pevskim zborom. Koliko mladih pevk bo šlo v teku let skozi tvojo šolo. In pri cerkvenem petju? Sama si dejala svojim pevcem, da je treba peti v božjo čast. Ali si mogla kje lepše služiti Bogu kot tu? Res je, da bi bila deležna pri vsakem svojem nastopu v operi velike časti od strani publike, ki poseča gledališče. Toda taka publika je tudi muhasta. Ona umetnike časti in slavi, jih pa tudi odslavlja. Zvezda, ki danes na umetniškem nebu žari, jutri že lahko ugasne. Bog je pa našega petja vedno vesel. Pri vsaki stvari moramo gledati na konec. Kristjani smo, ki imamo vero in verujemo, kar je Kristus dejal. In bo prišel na sodni dan in ločil ene na desno, druge na levo. Kaj človeku pomaga, ako je deset, dvajset in trideset let žl čast in hvalo ljudi, pa je pri tem pozabil na Boga in pogubil svojo dušo."

"In sedaj naj vse to denem na tehtnico in odtehtam. Na tisti strani, ki bo težje, tja naj se odločim?" je vprašala Cilka, ko je gospod župnik končal.

"Da, tako je! Pomagal sem, kolikor je bilo v mojih skromnih možnostih. Sedaj je vrsta na tebi, da se odločiš. Sedaj, ko imaš kolikor toliko jasno sliko pred seboj, se moraš sama odločiti. Kako napačno ravnaajo tisti, ki se odločijo popolnoma po nasvetu drugih. Vsak človek gleda vse od svoje strani. To, kar je zame sončno, je lahko za drugega senčno in obratno. Mesto nasveta je človek dolžan pomagati s tem, da naslika sveta potrebnemu vse razloge za in proti. Odločiti se mora pa vsak sam."

"Priznati moram, gospod župnik, da se bom sedaj lažje odločila."

"Pa še tole. Ko se človek odloči, po dobrem premisleku, potem naj se nikanar ne pusti od nikogar vplivati in pregovoriti, tudi naj ne gleda več nazaj in stvari ponovno ne pretehtava, sicer se mu bo ponovno povrnil nemir, v katerem se bo napačno odločil. Ozre naj se na drugo postajo križevega pota in naj kakor Kristus tudi on z razprostrtimi rokami sprejme tudi križ, ki ga čaka na poti, za katero se je odločil. Kristus pravi: "Kdor hoče priti v življenje, naj vzame svoj križ in hodi za menoj." /Dalje prihodnjic/.